

Debat: Historien om en dansk opvækst

Flensborg Avis | 16.05.2007

Sarah Keppler, Berlin, Pædagogik- og skandinavistikstuderende

"Hvad havde mine forældre dog tænkt sig?!" Dette spørgsmål har jeg stillet mig de seneste 18 år. Jeg kommer fra en af de familier, hvor man gentagne gange skal forsvare sig: Mine forældre kommer begge fra Tyskland, deres børn er medlemmer af det danske mindretal - og uagtet dette blev mine forældre aldrig medlemmer i SSF eller engageret i det danske mindretal.

Jeg har ikke gået i børnehave, og da jeg som seksårig sad i Bøl/Strukstrup-skolens første klasse, forstod jeg ikke en pind af det, lærerne sagde til mig, fordi jeg ikke talte ét ord dansk. Min far forsøgte godt nok at tage et danskursus, men efter to ugers undervisning hos min egen dansklærerinde og siddende på stole til små børn opgav han (ud fra voksenpædagogiske synsvinkler var der noget, der gik galt!).

Jeg lærte at læse, skrive, regne og tale på dansk, at synge den lille frække Frederik, at spille rundbold, jeg lærte, hvad nisser er, og at de skal have risengrød til jul. Mine forældre lærte også en del. Blandt andet at det danske mindretals skoler ikke udgør et mere internationalt og mindre autoritært skolesystem end det tyske, men at deres to børn simpelthen blev opdraget til at være danske - fordele og ulemper inklusive.

Som jeg husker det, var min søster og jeg alene om at gå i skolen. Vi lavede grin med vore forældre, fordi de ikke forstod dansk, vi var tålmodige med at forklare vores far de danske matematikbetegnelser, så han kunne hjælpe os med lektierne, og i de første skoleår gik vi med til forældreaftener for at oversætte for mor og far, hvad der foregik - om end de senere opgav at møde op. Alligevel var forældrene der, når det var nødvendigt. Når der var brug for hjælp til emneugerne, eller da 18 ud af de 25 elever i min klasse besluttede at skifte til tysk skole...

Derhjemme blev det til en blanding af dansk og tysk kultur. Til fødselsdagen stod det danske flag på bordet, forældrene sagde "Herzlichen Glückwunsch" og min søster sang "I dag er det Sarahs fødselsdag". Til jul gik vi i tysk kirke og kunne kun sige Fader Vor på dansk, til landdagsvalgene diskuterede vi fordelingen af de to stemmer, "vi som familie havde", fordi

børnene syntes, at de skulle gå til SSW. Under sommerophold i Danmark blev vi af danske børn skældt ud for at være tyskere, i påskeferien i Tyskland blev vi skældt ud af kusinen og fætteren, fordi vores tysk ikke var tysk nok.

Mor og far lærte at elske det danske og det danske mindretal, fordi det var og er deres børns liv. Grænselandsmentalitet kalder jeg det. Hverken at høre hjemme i Tyskland eller i Danmark, men i Sydslesvig.

År efter år blev jeg konfronteret med ikke særlig velmente bebrejdelser om, hvorfor jeg egentlig gik på dansk skole, hvorfor jeg havde ret til det, hvorfor jeg hører til det danske mindretal, hvorfor jeg læser Flensborg Avis hver eneste dag, hvorfor medlemskab i SSW eller SSF.

Den grundlæggende beslutning tog mine forældre. Det var dem, der sendte min søster og mig i dansk skole. Derfor spørger jeg dem: Hvorfor. Hvad havde de dog tænkt sig? Og hvad havde de især tænkt sig ved, at deres børn ville blive medlemmer af det danske mindretal og har fundet et liv der, de ikke kan være med i? At de aldrig fandt deres liv i det danske mindretal, aldrig blev medlem i SSF eller lærte at tale dansk?

Min fars svar var enkelt: Ich habe der dänischen Minderheit das Wichtigste gegeben, was ich in meinem Leben habe. Was wollen sie denn noch?